

[Bauusgaard.]

meget stærke behov for investeringer, og først og fremmest har det medført et voldsomt behov for investeringer i landbruget, for landbruget har i denne periode afgivet henimod en kvart million heldagsbeskæftigede arbejdere. Når man det til trods i dag producerer mere, end man gjorde før denne afvandring fra landbruget, er det klart, at man har skullet erstatte arbejdskraften med noget andet, og man har da foretaget den meget kapitalkrævende mekanisering af dansk landbrug. Men det er lige så klart, at de andre erhverv, som har skullet frembringe arbejdspladserne, også har måttet foretage meget, meget store investeringer — og det er blevet gjort.

Og så er vi fremme ved et af de punkter, hvor man nu og da synes at debatten antager en lidt for ensidig karakter. Der tales så ofte om de offentlige udgifter på en måde, som om man var i stand til at bevare hele denne vækst i erhvervslivets udvikling og så udskille de offentlige investeringer som noget, man kunne bremse, alt efter hvad der var mulighed for at foretage, ud fra ønskeligheden af, at der skulle være nogenlunde parallelitet imellem de offentlige investeringer og produktionsvæksten. Men det specielle forhold, at Danmark har været inde i en erhvervsstrukturel forandring, der er stærkere end i de fleste andre lande, har helt automatisk medført ændrede krav til de offentlige investeringer. Derfor har vi simpelt hen uundgåeligt måttet have en endnu stærkere vækst og vil i de kommende år, hvis vi ønsker at fastholde fremgangslinjen, nødvendigvis have stærkere krav om fortsat meget store offentlige investeringer, og derfor kan man ikke skille disse ting ad. De offentlige investeringer — eksempelvis bare trafikinvesteringerne og uddannelsesinvesteringerne — er jo simple forudsætninger for, at erhvervslivet kan udnytte sine egne investeringer på en tilfredsstillende måde.

Derfor må man vist sige, at der gives ikke en enkelt metode, der kan bremse inflationen og samtidig bevare den høje økonomiske aktivitet, og det er jo det, vi vil, og det er det, vi skal. Man må erkende, at man skal finde frem til en kombination af alle de enkelte forslag, der kan medvirke til at bekæmpe, modvirke prisstignings- og indkomststig-

ningstendenser ud over det holdbare i forhold til de lande, med hvilke vi har et nært økonomisk samarbejde.

Økonomiministeren kom i sin redegørelse ind på mange udmærkede enkeltheder; han faldt også for den, man fristes næsten til at sige monomane tilbøjelighed hos regeringen i øjeblikket til at fremhæve en enkelt ting som noget særligt, næsten noget i retning af et resultat af at gnide Aladdinlampen, og talte om kildeskat, men lad det nu være.

Ministeren fremhævede en masse af de områder, hvor lovgivningsmagten og administrationen må sætte ind. Stort set synes jeg, at den sammenhæng, hvori ministeren nævnte dem, var rigtig. Men det afgørende manglede. For det afgørende er jo netop at finde frem til en metode, der i højere grad, i mere tilfredsstillende grad, end vi har set det i de senere år, kan afpasse indkomststigningerne til den øvrige vækst i hele det økonomiske område. Der synes jeg nok at man må have lov til — jeg har gjort det før og vil gerne gøre det igen — at fremføre den opfattelse, at netop en socialdemokratisk regering skulle have en ganske særlig forudsætning for og derfor også føle en ganske særlig forpligtelse til at pege på den del af inflationen, der kommer fra en indkomst-udvikling, der er ude af trit med hele den øvrige økonomiske udvikling.

Jeg var egentlig forbavset over, at det ikke var med, fordi statsministeren under åbningsdebatten i efteråret tog ret så venligt imod det, som det ærede medlem hr. Poul Hartling og jeg fremførte om regeringens mulighed for at påvirke indkomst-udviklingen ved forud for overenskomstforhandlingerne at gøre opmærksom på igennem en fremlæggelse af en indkomstramme, hvor meget der ud fra regeringens skøn var holdbar basis for i indkomstfremgang. Jeg håber ikke, den omstændighed, at økonomiministeren ikke havde det med i sin lange — i øvrigt forholdsvis gode — opremsning af de ting, der skulle foretages, er udtryk for, at regeringen ikke længere erkender et vist behov for dette. Jeg tror, det er nødvendigt at gøre det.

Jeg tror også, man må gøre sig klart, at selvfølgelig er der i indkomstpolitikken en række forskellige elementer, der må med. Det er ikke nok, når man taler om indkomst-